

"YAXŞI Kİ, HEÇ KİMƏ QALMIR BU DÜNYA"

İstedadlı şair-publisist Asif Taliboğlu ilə çox yaxın dostluq eləmişik - çörək kəsimiş, su içmişik və bir-birimizin xeyir-şerində olmuşuq. Elə bu gün də dostluq davam eləyir. Mən çox adamlarla "Ədalət"də işləmişəm. Amma onların heç birində Asifdə olan qeyri-adi xarakteri, sədaqəti, səmimiyyəti görməmişəm. Çünki Asif Taliboğlu dağlar oğludur. O dağlar kimi də mərd, mübariz, əyilməz və dərdini-kədərinə heç kimə bildirməz. Bəlkə də dünyada Asif müəllim qədər dərdə dözümlü, səbrli və hər şeyi öz iç dünyasında arana-dağa aparıb gətirən ikinci bir adam çətin tapılar. Asif Taliboğlu çətin günün, ağır günün, insanın tənha qaldığı anların dostudur. Heç mənim ona elə bir yaxşılığım da keçməyib. Bunu nəyə görə deyirəm? Bir dəfə cərrahiyyə əməliyyatına gəldim. "Gənclik" metrosunun üstündə onunla rastlaşdım. Gördü ki, rəngim-ruhum avazıyıb. Soruşdu ki, sənə nə olub? Gizlətdim. Çək-çevirdən sonra hər şeyi açıb danışdım. Dedim ki, sabah əməliyyat olunacam...

İnanın, o, mən əməliyyat olunan günün dincəlmədi. Gəlib həkimin qapısının ağzında durub nəticəni gözləyib. Əməliyyat uğurla alınandan sonra heyat yoldaşım dedi ki, Asif müəllim sən əməliyyat olunub qurtarana qədər əyləşmədi. Nə çay içdi, nə də rahatlıq tapdı. Sabahı gün isə reanimasiyadan məni çıxarıb palataya apardı. Axşam saat 5-də qardaşımdan da, bacımdan da tez Asif mənim başımın üstünü kəsdi. Özüm də onun bu sədaqətinin, etibarının qarşısında məəttəl qaldım. İki daşın arasında yastığımı altına pul da qoydu. Sonra alımdan öpüb dedi ki, sən çox yormaq istəmirəm və çöldə də ziyarətinə gəlmək istəyənlər çoxdu. Xudahafizləşib getdi...

Barmağımın beşini bal eləyib əgzinə soxduğum adamların heç biri o ağır anda məni axtarmadı. Ancaq heç vaxt yaxşılıq eləmədiyim, arxa durmadığım Asif Taliboğlu doğmalarım qədər və bəzən də onlardan artıq mənim başımın üstə yarpaq kimi əsdi...

Sözümün canı odur ki, o nə danışsın, nə deyirsə hamısı tam səmimidir. Axı bayaq dedik, o dağlar oğludur. Qubadlının Mollu kəndində dünyaya göz açıb. Asif müəllim Qarabağ müharibəsinin ilk günlərindən əlinə silah alıb ermənilərə qarşı döyüşüb. Özü də ələ-belə batalyon komandiri olamyıb. Yəni hər an ölümün içində, ağışında olan bir insan son gülləsinə qədər yağırlarla döyüşüb. Sonra Bakıya gəlib, müxtəlif mətbuat orqanlarında çalışıb və bizim qəzetdə işləyib.

Onun bir-birindən gözəl publisist yazıları, şeirləri var. Və nə yazıqlar ki, Asif Taliboğlu qələmə aldığı şeirlərinin çoxunu ona-buna pay verib və hədiyyə edib. Və hədiyyə etdiyi bu şeirləri də indi məşhur xanəndələr ifa edirlər. Yəni Asif Taliboğlu istəsəydi in-diye qədər 20-30 şeirlər kitabı dərc etdirərdi. Onun ilk şeirlər kitabı "Dağlara deyən ki..." olub.

Bu yaxınlarda isə Asif müəllim dostlar onu danlayan sonra hərəkətə gəlib və yazdığı şeirləri toplayaraq "Yaxşı ki, heç kimə qalmır bu dünya" adı ilə çap etdirib. Kitabın redaktoru gözəl insan, yaxın dostumuz və ziyalı Mahir Baratoğludur. Kitabda Asif Taliboğlunun bir-birindən gözəl, lokanik və poetik şeirləri çap edilib. Onların bir çoxunu sizin diqqətinizə çatdırıram: "Yaxşı ki, heç kimə qalmır bu dünya", "Dostlar bəsimdir-bəsim", "Doğulmuşam mən", "Atalar", "Ay qubadlılar", "Anam yaman qocalır", "Anama dedim", "Oğul heyyy!..", "Bir kənd yaman xiffət çəkir", "Qaytar məni viran olmuş kəndimə", "Bu dünya", "Kişilər", "Ayağımı sürüyürəm", "Qocalanda", "Bağışla məni"... Şeirlərin sayını artır da bilərik. Amma mənə elə gəlir ki, elə bir şeir də çox şey deyə bilər.

Asifin "Yaxşı ki, heç kimə qalmır bu dünya" şeiri öz fəlsəfi dərinliyi, poetik düşüncə tərzini və oxucuya aşladığı ideya ilə tamamilə fərqlənir. Bu şeirdə insanlara bir daha çatdırılır ki, heç də hər şey biz düşündüyümüz kimi deyil. Kim olursan ol, axır ki, adam ol! Amma görürün nəçə-neçə böyük şeirlərin insanlara göndərdiyi mesaj hələ də onları kamilləşdirə bilməyib. Şeirinin son bəndinə diqqət yetirək:

**Taliboğlu, ömür keçir, bu bəlli,
Tutma bu dünyanı sən iki əlli,
Düşündüm, daşındım tapdım təsəlli,
Yaxşı ki, heç kimə qalmır bu dünya.**

Ana məhəbbəti həmişə şairlərin yaradıcılığından qırmızı xətt kimi keçib. Bu mövzu Asif Taliboğlunu da düşündürür. Və bir daha şair oxuculara deyir ki, ananın borcunu qaytarmaq heç bir oğula qismət olmayıb:

**Əlimdən tutdun körpə olanda,
Böyüdük əlindən tuta bildim,
Səvincə payın orda-burda ay ana,
Özgələrlə böldük, sənle bölmədik.**

**Sən Allah qınama bizi, ay ana,
İndi sən yaşdayıq, səni gəzirik,
Anasız yaşamaq böyük dərd imiş,
Bilmirəm bu dərdə necə dözüürük.**

Asif Taliboğlu hər cür dərdə dözən şairdi. O anasızlıq dərdinə də dözüb, Vətən dərdinə də, hətta oğul dərdinə də! İnanmırsınız, "Oğul heyyy!.." şeirinin bu bəndinə diqqət edin:

dal t.-2017.-11 may.-S.4.

**Qəlbim yara bağlayır, gəl,
Dərd sinəmi dağlayır, gəl,
Atan hər gün ağlayır, gəl,
Oğul heyyy!..**

Allah-Təala adama dərd verəndə səbr də verir. Bəlkə də bu səbri verməsəydi, çoxdan Asif Taliboğlunun ürəyi partlamışdı. Çünki Asif Taliboğlunu Allah çox sınağa çəkib. O da həmişə sınaqdan alını çıxıb, üzü ağ çıxıb. Ən azından ona görə ki, şair Taliboğlunun ürəyi dünya boydadı.

Axı, yazımızın əvvəlində qeyd etdik ki, Asif Taliboğlu vətənə, torpağa, yurduna bağlı adamdı. Onun çox elə boylu-buxunlu, yekə olduquna baxmayın. Bu dağ boyda oğulun o qədər yumuşaq ürəyi, o qədər yumuşaq qəlbi var ki, balaca uşaq ağlayanda onu

kövrələn görmüşəm. O vətəni də, torpağını da balaca uşaq kimi həmişə sevib, azizləyib. "Mənim" şeirində oxuyuruq:

**Bizim yerlər bu yerlərin gözümüzü,
Qeyrət, namus kişilərin sözüümü,
Cənnət elə Qubadlının özüümü,
Qəbrimi burda yox, orda qazın mənim.**

Onun ürəyi həmişə Qubadlı üçün, doğma kəndi Mollu üçün döyünüb. Molludan danışanda o dağ boyda oğlunun gözələri dolur. Ancaq onun içindəki iradə, güc və qüvvət yenidən Asif Taliboğlunu nikbinliyə, qubadlılı günlərə aparır. Və inanırıq ki, o, günlərin birində yenidən Qubadlıya, Molluya dönəcək...

Asif Taliboğlu qocalıya aid gözəl şeir yazıb. Düzdür, adam qocalanda çox şeyi itirir. Amma onun qazandıqları bir təsəlli olur:

**Taliboğlu, ömür payın bölülər,
Yaranmışlar vədə çatdı ölürlər.
Gördün, sənə altdan-altından güllürlər,
Torpaqla üstünü ört qocalanda.**

Yazımızı qələmə alanda onu da qeyd eləmişdik ki, Asif dostumuz dağlar oğludur. Çünki o dağların havası, o dağların gülü, çiçəyi, o dağların gözəlliyi onu böyüdü. Və Asif Taliboğlu da həmişə bu dağlara sədaqətli olub:

**Mən səni görmürəm neçə ildə düz,
O qarlı sinəndə qalıbdımı iz,
Hanı Həsən, Qorxmaz, Əliyar, Çingiz,
Niyyə pərişandı halın, a dağlar.**

**Hər gecə yuxumda görürəm səni,
Düşməni tapdaq edib şəhli sinəni,
Yəqin unutmusan çoxdandı məni,
Niyyə pərişandı dərdin, a dağlar.**

Asif Taliboğlunun mənə bağışladığı "Yaxşı ki, heç kimə qalmır bu dünya" şeirlər kitabını cəmi bir neçə saatın içərində oxuyub başa çatdırdım. Çünki onun şeirlərində, misralarında həm də özümü gördüm. Onun şeirlərində Füzulinin Ərgünəş dağını, Köndələn çayını, kəndlərini, onun ətrini hiss elədim. Axı Asif müəllim həm də Qarabağ uğrunda gedən döyüşlərdə Füzulinin kəndlərində də ermənilərə qarşı vuruşub. Onu Füzulidə, Bəhmanlidə, Horadizdə çoxları yaxşı tanıyır və tez-tez də məndən soruşurlar ki, o ucaboy, fil kimi səbrli dostun necədi? Zarafat deyil, hər yanda hörmət qazanasan, iz qoyasan və insanların yadında qalasan. Və mənə elə gəlir ki, Asif müəllimin "Yaxşı ki, heç kimə qalmır bu dünya" şeirlər kitabı çoxlarını düşündürəcək, onları öz yurduna, elinə, obasına qaytaracaq. Sadəcə olaraq o kitabı vərəqləmək və onun sehrinə düşmək lazımdır...

Faiq QİSMƏTOĞLU